



## Antidogma - A szíriai konfliktus valódi természete II. rész

2012 szeptember 15. Flag

### Szöveg méret

Mentés

- 
- 
- 

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Bandar bin Szultan hercegnek nem volt ideje megmelegednie a szaúdi titkosszolgálat igazgatói foteljében. Még egy hét sem telt el azóta, hogy az Aszad-rezsím számára kegyelemdőfésnek szánt damaszkuszi bombamerénylet végrehajtásáért Abdullah király a posztjával jutalmazta, és helyettesével, Masál al-Karnival együtt máris a CIA-kooperációban likvidált szír főtisztek sorsára jutott.

Az a bomba végzett velük, amely a titkosszolgálat rijádi központjában robbant július 23-án, és amely – a Moszad-forrásokhoz közeli DEBKA-file szerint – szabályszer? pánikot váltott ki Washingtonban, Jeruzsálemben és egyes közel-keleti f?városokban egyaránt. Ezzel a látványos akcióval ugyanis Damaszkusz és Teherán nemcsak a királyi család „hájait” tömörít? Szudeiri klán f?nökén, Szaúd-Arábia volt washingtoni nagykövetén (1983–2005), az id?sebb Bush „fogadott fián” állt bosszút, hanem egyúttal bebizonyították, hogy képesek behatolni a szaúdi vezetés legfels?bb és legszigorúbban ?rzött köreibe is.

Egyébként Szaúd-Arábia, amely a Szíria elleni agresszió egyik f?kolomposa, „a belügyeibe való nyílt és igazolhatatlan beavatkozásként” értékelte, hogy az egyik orosz vezet? a külügyminisztérium honlapján nyugtalanságának adott hangot a királyság keleti részében július elején síita tüntet?k és a rend?rség között kirobbant, halálos áldozatokkal járó – és szerinte az ország stabilitását kockáztató – összecsapások miatt, és miközben óvott a felekezeti viszályoktól, felszólította a szaúdi kormányt „az emberi jogok, köztük a szólásszabadság” tiszteletben tartására.



Oroszország nagyon is tisztában van a Nyugat felforgató törekvéseivel, amelyek a Szovjetunió összeomlása után sem sz?ntek meg, és az USA által szított „narancsos forradalmak” a Kreml szemében állandó fenyegetést jelentenek a szovjet utódállamok társadalmi békéjére nézve. Az elnökséget ismét átvev? Putyin meg van róla gy?z?dve, hogy Moszkvába (és Teheránba) Damaszkuszon keresztül vezet az út. Éppen ezért az egymásnak feszül? hatalmi blokkok között szimbolikus ütköz?állammá vált Szíria kérdésében jottányit sem hajlandó engedni: Nyugaton az euro-atlanti blokk és fegyveres karja, a NATO, Keleten a Sanghaji Együttm?ködési Szervezet, amely lassanként maga is leképezi a NATO „védelmi” modelljét, és amelyben Hu Csin-tao kínai elnök immáron „a regionális biztonság és stabilitás er?djét” látja.

A nyilvánvaló amerikai rosszakarat láttán Szergej Lavrov tovább lépett a Szíria elleni háborús uszítás leleplezésében, amikor teheráni sajtótájékoztatóján nyíltan azzal vádolta az USA-t, hogy fegyvert szállít a lázadóknak, miközben az Aszadrezsimnek címzett orosz fegyverszállítások „nem sértenek meg egyetlen nemzetközi törvényt sem, és csak védelmi eszközökre irányulnak”. Putyin ugyanakkor arra kérte az Oroszország és hat ex-szovjet köztársaság alkotta Kollektív Biztonsági Szerz?dés Szervezetét, hogy készüljön fel béketeremt?

kétsapkások Szíriába küldésére „a harcoló felek szétválasztása és az oda behatolt idegen erőkkel szembeni harc” (!) céljából. Nyikolaj Borgyuzsa, a katonai szövetség főtitkára megerősítette, hogy húszezer azonnal bevethető embere van az ilyen típusú küldetések végrehajtására. Ebben a kontextusban került sor az orosz interkontinentális ballisztikus rakéták hatásos „tesztelésére”, amelyről ugyanitt korábban már beszámoltunk (Demokrata, 2012. június 27.) Mindenesetre ezek a minden jelenlegi és jövőbeli rakétapajzs áttörésére képes hipermodern rakéták nemcsak kijelölt földi célpontjaikat találták telibe, hanem képletesen a nyugati tábor pökhendiségét is, a lehető legadekvátabb módon téve egyértelművé az orosz politikai pozíciók valós súlyát, egyúttal azt is jelezve, hogy Moszkva szükség esetén kész „belépni a táncba” a Közel-Keleten.

Bizonyos tehát, hogy a szíriai válság mára globális biztonsági problémává vált, felfedve az egyre növekvő törést a Szíria elleni agressziót kiterve? és – arab, valamint más idegen zsoldosok közreműködésével – végrehajtó nyugati tábor, illetve a saját stratégiai céljaiknak megfelelően szövetségre lépő ellentábor tagjai között. Másrészt a 15 hónapja tartó fegyveres összecsapások során az is kiderült, hogy a kormányerők védekezési képessége jelentősen felülmúlja az agresszorok támadóerejét. Mivel azonban az orosz és kínai kettős vétó miatt ezúttal nem lehet lenyomni a Biztonsági Tanács torkán a NATO-intervenciót, mint legutóbb Líbia esetében, Washington nyíltan pedzegetni kezdte egy nemzetközi felhatalmazás nélküli nyugati beavatkozás lehetőségét, ahogyan 1999-ben Koszovóban tette. Azóta azonban sok víz lefolyt a Volgán, és ma már Oroszország elég erős ahhoz, hogy látványosan demonstrálja stratégiai útképességét, a 6. amerikai flotta 40 hadihajójának, 175 repülőgépének és 21 ezer fős legénységének orra előtt bocsátva útjára az egyik csúcstechnológiájú ballisztikus rakétáját, valószínűleg a Jurij Dolgorukij stratégiai csapásmérő atomtengeralattjárójáról.

Ezt a jelképes üzenetet nyilván Washingtonban is megértik, de a gyöngébb felfogásúak kedvéért Szergej Lavrov imigyen dekódolta: „A szíriai ellenzék, nevezetesen a legharciasabb komponensének egyoldalú támogatása nem fog békéhez vezetni... Valójában ezt a választást kizárólag a damaszkuszi rendszerváltás elérésének az akarata diktálja, szélesebb körű geopolitikai célkitűzések kontextusában. Ezek a tervek kétségtelenül Iránt célozzák, amelyet az Egyesült Államok, egyes NATO-tagok, Izrael, Törökország és a régió néhány államának koalíciója igyekszik meggyöngíteni... Az Iránt sújtó csapások eshetősége visszatérő téma, és én rendszeresen hangsúlyozom, hogy egy ilyen opció kiszámíthatatlan, sőt katasztrofális következményekkel járna. (...) A nemzetközi kapcsolatokban a válságok elérhetnek bizonyos korlátokat, amelyek nem léphetők át az egész világ stabilitásának veszélyeztetése nélkül.”

Mindazonáltal kevés az esélye, hogy a józan észre hallgatnak azok, akik ahhoz vannak szokva, hogy politikai szükségleteiknek, nemzeti glóriájuknak és büneik öngazolásának megfelelően írnak és főleg újraírják a történelmet. Elvégre a „Jó” tábora ab ovo tévedhetetlen és bírálhatatlan.

*Gazdag István - demokrata.hu*



**Ajánló**

